

Bazı kimseler Üstad Bediüzzaman'dan sonra Risale-i Nurların bazılarına ilave yapıldığını ve bir kısmından da bazı yerlerin çıkarıldığını söylüyorlar. Bu tür söylentilere ne dersiniz?

Bu sorunuzun cevabına geçmeden önce şu hatıramı nakledeyim. 1955 yılında Üstad Hazretlerini ziyarete gitmiştim. Önce Samsun'a oradan da Ankara'ya geçtim ve verilen adrese gittim. Burası, Üstadımız'ın birkaç talebesinin kalmakta oldukları iki odalı, küçük bir ahşap evdi. Bu evi, dizgi atölyesi olarak kullanıyorlardı. O günlerde, Sözler Mecmuası yeni harflerle, ilk defa basılıyordu. Onu müteakiben de diğer eserler basılacaktı. Bu kardeşlerimiz eserlerin basılıp çoğaltılması için gece gündüz nöbetleşe durmadan çalışıyorlardı. Yorgun düşenler, evin çatı katında yatıp dinleniyorlardı. Bizi de bu atölyede birkaç gün misafir ettiler. Bu müddet zarfında, risalelerde geçen Kur'an hattı metinlerin ve hadislerin tashihinde bizi de istihdam ettiler.

Üstad'ın bu ihlaslı, sadık ve çelikten iradeli kahraman talebeleri, Ankara'nın genç bir vaizi olan [Said Özdemir](#) ile hukuk fakültesi son sınıfta okuyan **Atıf Ural** ve **Mustafa Türkmenoğlu** idi. Bu kardeşlerimizin büyük bir fedakarlık ve sadakat ile çalışıklarına şahit oldum.

Nihayet, Isparta'ya gitmek üzere Ankara'dan ayrılacağımız zaman, **Atıf Ural** bana şöyle dedi:

"Hocam, Sözler'in yeni çıkan şu formasını Üstad'ımıza götürün. Hem bir hizmet etmiş olursunuz, hem de Üstad sizi memnuniyetle kabul eder. Bizler, Risaleler basılmadan evvel forma halinde Üstad'a gönderiyoruz. Her forma Üstad'ın tashihinden geçtikten sonra tekrar bize gönderiliyor, biz de onları basıp çoğaltıyoruz."

Atıf Ural'ın vermiş olduğu formayı Üstad'da götürdük. Üstad basılan formayı alınca o kadar memnun oldu ki, anlatamam. Sanki dünyayı ona bağışladınız. Üstad, götürmüş olduğumuz formayı Zübeyir Ağabeye okuttu.

Evet, Risalelerin tamamı bu şekilde Üstad'ın sağlığında basılıp tamamlandı. Bu bakımdan Risale-i Nurların hiçbirisinde herhangi bir ilave veya noksanlık söz konusu değildir. Üstad'ın kendi el yazısı ile yazdığı eserlerin Osmanlıcası da Bayram Ağabey'in Isparta'daki evinde mevcuttur. Üstad

Bediüzzaman Hazretlerinin ahirete teşriflerinden sonra da, eserlerinin basılıp çoğaltılmasında varis ve vekil tayin ettiği ihlas ve sadakat abidesi olan güzide talebeleri olan kardeşi Abdülmecid, [Zübeyir Gündüzalp](#), Mustafa Sungur, [Ceylan Çalışkan](#), Mehmed Kaya, Hüsnü Bayram, Rüştü Ağabey, Abdullah Yeğin, Ahmet Aytemur, Atıf Ural, Tillolu Said, Mustafa ve Seyyid Salih Ağabeyler, bu eserlerin basılıp çoğaltılmasına büyük bir titizlik ve gayret göstermişlerdir. Hizmette temel ve öncü olan bu fedakâr ve alicenap talebelerin böyle bir yanlışa göz yummaları mümkün müdür acaba? Böyle bir iddiada bulunmak insaf ile bağdaşır mı? Eserlerin tashihiinde ve basılmasında bizzat bulunmuş olan talebelerinden [Mustafa Sungur](#), Ahmet Aytemur, Hüsnü Bayram, Abdullah Yeğin ve Said Özdemir gibi ağabeyler bugün hayattadırlar.

Üstadımız, teferruat sayılabilecek ve yanlış anlaşılmalara sebep olacak bazı ifadeleri bizzat kendisi değiştirmiştir. Meselâ; Üstadımız risalelerde çok az geçen ve özellikle Osmanlı zamanında Doğu Anadolu için kullanılan **“Kürdistan”** ifadesini yanlış manaları hatıra getireceğini düşünerek; cumhuriyet döneminde bunu **“Şark-i Anadolu”** olarak değiştirmiştir. [Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin yapmış olduğu bu tashihler Isparta'daki müzede mevcuttur.](#) Üstadımız yapmış olduğu bu ve benzeri tashihlerin eski haliyle basılmasını kesin bir dille yasaklamıştır. Ancak Üstadımızın bu hassasiyetine riayet etmeyen bazı yayınevleri eserleri tashihten önceki haliyle bastıkları için, eserlerde farklılık varmış gibi anlaşılmaktadır.

Şunu da ifade etmeden geçemeyeceğim.:

Bir gün başka bir ilden medreseye birkaç kişi geldi. Biraz sohbet ettikten sonra içlerinden biri; *“Risale-i Nurların bazı yerlerinin çıkarıldığını, bir kısmına da ilave yapıldığını.”* söyledi. Ben de hemen yerimden kalktım ve bütün eserleri getirip sehpanın üzerine koydum ve kendilerine şöyle dedim:

“İşte eserler, hangisinde bir ilave veya noksanlık varsa gösteriniz, size o kısımları tashih edeceğimi taahhüt ediyorum.” Hiç birisinden ses çıkmadı, şu eserin şu kısmında bir ilave veya noksanlık var diyemediler. Bu kez kendilerine şöyle dedim:

“Arkadaşlar, Kur’an’ın manevi bir tefsiri olan bu eserler inayet altındadır. Bu bakımdan bu eserlerin hiçbirinde herhangi bir ilave veya noksanlık olmamıştır, olamaz da. Bu tür dedikodularla ömrünüzü heba etmek yerine, o eserleri okuyup anlamaya, istifade ve istifaze etmeğe ve ondaki ulvi hakikatleri hayatınıza tatbik etmeğe çalışınız.”